

Strunele iubirii

Daniel Vișan-Dimitriu

Îmi ridicasem zidul meu de gheață
în jurul unui suflet prea rănit
de tot ce-a fost frumos și s-a sfârșit,
lăsând în urmă numai nori și ceață.

Tăcerea mea era, și ea, închisă
în zidul gros și rece dinprejur,
căci mă feream de gândul cel impur
ce-ar fi călcal prin liniștea promisă.

Așa eram, dar tu, venind spre mine,
în lumea-n care merg atât de des,
mi-ai fost aproape și ai înțeles
că poți să mă aduni de prin ruine,

Să mă-nsoțești, să îmi sculptezi în gheață
o melodie nouă, sau un vis,
un gând frumos, un viitor promis,
și chiar un început de nouă viață.

În zidul meu, cu degete firave,
ai decupat, cu grijă, un intrând,
prin care-n suflet mi-ai intrat, cântând,
pe strunele iubirilor suave.

Și cânți, iubita mea, atât de bine,
cu-atâta dragoste și-atât de cald,
încât de gheață am scăpat. Mă scald
în raze din privirile-ți blajine.